

5.6 Se prevede un dublu sistem de reparație a daunelor: fie reparația este asumată direct de autorul daunelor, care o plătește, fie intervin autoritățile competente, care comandă reparația unei terțe părți, în vederea identificării autorului daunelor, care va achita costurile reparației. În orice caz, există posibilitatea de a combina cele două abordări pentru ca reparația să fie efectivă.

5.7 În cazul în care există mai multe părți responsabile de daune, directiva lasă statelor membre posibilitatea de a decide cum se vor imputa costurile; cele două opțiuni principale sunt: răspunderea în solidar sau răspunderea proporțională. Deși acest

dublu sistem este menit să faciliteze adaptarea la sistemele juridice ale statelor membre, acesta prezintă o deficiență, și anume cea legată de stabilirea gradului de responsabilitate față de mediu, ceea ce îngreunează punerea lui în practică.

5.8 În sfârșit, trebuie precizat că cerința unei garanții financiare impusă operatorilor care fac obiectul dispozițiilor legale privind apa, solul și biodiversitatea sporește eficiența reparației, evitându-se în același timp consecințele negative ale insolvenței acestora.

Bruxelles, 13 martie 2008

Președintele

Comitetului Economic și Social European

Dimitris DIMITRIADIS

Avizul Comitetului Economic și Social European privind propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a sancțiunilor la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe cu ședere ilegală (aviz din proprie inițiativă)

(2008/C 204/16)

La 27 septembrie 2007, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, Comitetul Economic și Social European a hotărât să elaboreze un aviz cu privire la

Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a sancțiunilor la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe cu ședere ilegală.

Secțiunea pentru ocuparea forței de muncă, afaceri sociale și cetățenie, însărcinată cu pregătirea lucrărilor Comitetului pe această temă, și-a adoptat avizul la 21 februarie 2008. Raportor: dna Roksandić, coraportor: dl Almeida Freire.

În cea de a 443-a sesiune plenară, care a avut loc la 12 și 13 martie 2008 (ședința din 13 martie), Comitetul Economic și Social European a adoptat prezentul aviz cu 118 voturi pentru, 56 voturi împotriva și 7 abțineri.

1. Concluzii și recomandări

1.1 CESE își exprimă regretul pentru faptul că propunerea de directivă de stabilire a sancțiunilor la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe cu ședere ilegală nu i-a fost transmisă în vederea emiterii unui aviz, cu toate că în preambulul propunerii de directivă se menționează că a fost transmisă. Directiva propusă nu face parte, în mod obișnuit, dintr-un domeniu pentru care consultarea Comitetului este obligatorie, totuși Comitetul consideră că este necesară consultarea reprezentanților organizațiilor societății civile în astfel de cazuri și în cazuri asemănătoare deoarece acestea privesc reglementarea unor domenii esențiale, care țin de libertate, securitate și justiție și care, în plus, au impact asupra ocupării forței de muncă și asupra politicii sociale.

1.2 CESE a hotărât din proprie inițiativă să redacteze un aviz privind această propunere de directivă. Comitetul consideră că societatea civilă organizată și, în special, partenerii sociali au un

rol esențial în punerea în aplicare a directivei propuse de Comisie de stabilire a sancțiunilor la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe cu ședere ilegală.

1.3 În avizele emise până în prezent ⁽¹⁾, Comitetul a subliniat necesitatea adoptării unor acțiuni simultane pentru a crea șanse pentru imigrația legală și pentru a aborda cauzele imigrației fără forme legale.

⁽¹⁾ A se vedea Avizul CESE din 15.12.2004 privind Comunicarea Comisiei către Consiliu, Parlamentul European, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Studiu privind legătura dintre migrația legală și cea ilegală”. Raportor: dl Pariza Castaños (JO C 157, 28.6.2005).

A se vedea Avizul CESE din 9.6.2005 privind Cartea verde privind abordarea de către UE a gestionării migrației economice. Raportor: dl Pariza Castaños (JO C 286, 17.11.2005).

A se vedea Avizul CESE din 15.12.2005 privind Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European „Programul de la Haga: zece priorități pentru următorii cinci ani — un parteneriat pentru reînnoirea europeană în domeniul libertății, securității și justiției”. Raportor: dl Pariza Castaños (JO C 65, 17.3.2006).

1.4 Comitetul susține propunerea aceasta deoarece promovează respectarea drepturilor omului. Comitetul are unele îndoieli cu privire la conținutul propunerii de directivă, momentul în care a fost elaborată și ordinea adoptării propunerilor legislative. Angajarea imigranților este o problemă strâns legată de funcționarea pieței forței de muncă și de angajarea ilegală în general și, de aceea, nu poate fi împiedicată numai prin sancțiuni împotriva angajatorilor.

1.5 Având în vedere legătura dintre două domenii ale activității Comisiei Europene, care au impact asupra imigrației la nivelul UE, și anume spațiul de libertate, securitate și justiție, pe de o parte, și domeniul ocupării forței de muncă și al politicii sociale, pe de altă parte, Comitetul ar dori să sublinieze importanța armonizării legislației deja în vigoare în Uniunea Europeană cu legislația în materia imigrației legale și ilegale în curs de elaborare. Comitetul consideră că problema imigrației ilegale nu poate fi rezolvată prin simpla închidere a frontierelor și prin aplicarea de măsuri coercitive.

1.6 Migrația și imigrația legală în interiorul și înspre UE trebuie reglementate urgent, la fel ca și eforturile în combaterea muncii nedeclarate. Comitetul recomandă Comisiei să examineze cu atenție posibilitatea continuării acțiunilor de combatere a muncii nedeclarate.

1.7 Experiența internațională arată că modul cel mai eficace de combatere a fenomenului muncii nedeclarate este desfășurarea de acțiuni simultane și convergente. În consecință, pe lângă crearea de posibilități pentru migrația legală a lucrătorilor din sectoarele economiei cele mai solicitate de lucrătorii imigrați ilegal, este necesară realizarea unei campanii de informare și educare, menită să scoată în evidență consecințele muncii nedeclarate. În plus, politica de aplicare de sancțiuni împotriva angajatorilor ar trebui să aibă un caracter uniform, indiferent de naționalitatea angajatului nedeclarat. Prin urmare, directiva propusă ar trebui să facă parte dintr-un pachet mai amplu de măsuri de combatere a fenomenului muncii nedeclarate — inclusiv în rândurile imigranților ilegali — nu să reprezinte instrumentul de bază, după cum a propus Comisia.

1.8 Comitetul ar dori să sublinieze importanța unei aplicări eficiente a directivei în statele membre, a căror sarcină nu va fi ușoară, deoarece i) organismele de monitorizare nu dispun de suficient personal calificat, ii) există dificultăți în repartizarea sarcinilor între organismele respective, iii) numărul întreprinderilor care ar trebui monitorizate este foarte mare.

1.9 Comitetul consideră că propunerile din directivă care ar avea ca rezultat beneficii practice ar trebui consolidate. Modificările și adăugirile propuse de Comitet sunt cuprinse în capitolul „Observații speciale” și au ca scop asigurarea unei distribuiri mai coerente a responsabilităților, precum și îmbunătățirea situației lucrătorilor fără forme legale. Dacă aceste propuneri ar fi ignorate, lucrătorii respectivi ar putea fi supuși unei și mai mari exploatare.

2. Introducere

2.1 Directiva propusă face parte dintr-o serie de propuneri legislative formulate de Comisia Europeană, în conformitate cu comunicările sale cu privire la Planul politic privind migrația

legală din 2005 ⁽²⁾ și la Prioritățile politice în lupta împotriva imigrației ilegale a resortisanților din țări terțe (iulie 2006) ⁽³⁾. În aceste comunicări, Comisia a propus să reducă factorii de încurajare a imigrației ilegale în UE, cel mai important dintre aceștia fiind posibilitatea de a găsi un loc de muncă. Statele membre ar urma să introducă sancțiuni similare pentru angajatorii de resortisanți din țări terțe și, totodată, să le pună în aplicare în mod eficient. Consiliul European a sprijinit propunerea Comisiei ⁽⁴⁾ în decembrie 2006.

2.2 Propunerea de directivă a fost urmată în 2007 de următoarele acte:

- Comunicarea Comisiei „Migrația circulatorie și parteneriatele pentru mobilitate încheiate de Uniunea Europeană cu țări terțe” ⁽⁵⁾;
- Propunerea de directivă a Consiliului privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților din țările terțe pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt calificate ⁽⁶⁾;
- Propunere de directivă a Consiliului privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții din țări terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru ⁽⁷⁾; și
- Comunicarea Comisiei privind accelerarea luptei împotriva muncii nedeclarate ⁽⁸⁾.

3. Sinteza propunerii de directivă

3.1 Obiectivul directivei este acela de a face ca munca oferită de angajatori migranților care nu dețin permisele de muncă cerute să fie mai puțin atractivă (reducerea factorului de atracție). Pornind de la măsurile existente în statele membre, directiva ar asigura că i) toate statele membre introduc sancțiuni similare pentru angajatorii resortisanților din țări terțe care nu dețin permisele de ședere valabile și că ii) aceste sancțiuni sunt aplicate eficient.

3.2 Directiva se referă la politica de imigrare, nu la politica socială sau a ocupării forței de muncă. Temeiul său juridic îl constituie articolul 63 alineatul (3) litera b) din Tratatul CE, iar dispozițiile directivei vizează reducerea imigrației ilegale în UE.

3.3 Propunerea nu se referă la imigrația legală și la angajările care intră în conflict cu statutul de rezident acordat (cum este cazul studenților sau turiștilor) sau munca nedeclarată a resortisanților din țări terțe.

⁽²⁾ COM(2005) 669 final.

⁽³⁾ COM(2006) 402 final.

⁽⁴⁾ Comunicarea Comisiei privind prioritățile politice în lupta împotriva imigrației ilegale a resortisanților din țări terțe (COM(2006) 402 final).

⁽⁵⁾ COM(2007) 248 final.

⁽⁶⁾ COM(2007) 637 final.

⁽⁷⁾ COM(2007) 638 final.

⁽⁸⁾ COM(2007) 628 final.

4. Conținutul propunerii

4.1 Directiva interzice angajarea resortisanților din țări terțe care stau în UE fără forme legale. Încălcările acestor interdicții se supun sancțiunilor (care pot fi de natură administrativă) constând din amenzi și, în cazul întreprinderilor, alte măsuri posibile, cum ar fi excluderea de la acordarea de subvenții publice și recuperarea acestora și excluderea de la participarea la procedurile de achiziții publice. În cazurile grave se pot aplica sancțiuni penale.

4.2 Articolul 2 stabilește definiția angajării în sensul directivei. Angajatorii sunt definiți ca persoane fizice și juridice pentru care un resortisant dintr-o țară terță exercită activități remunerate.

4.3 Angajatorii au obligația i) să verifice, înainte de a angaja un resortisant dintr-o țară terță, dacă persoana respectivă deține o autorizație de ședere valabilă cel puțin pe perioada angajării și ii) să păstreze o copie a documentului în cauză în vederea unei eventuale inspecții. În acest caz, se consideră că angajatorii și-au îndeplinit obligația, cu excepția cazului în care documentul prezentat este în mod clar fals. Numai întreprinderile și persoanele juridice au obligația să informeze, în cel mult o săptămână, autoritățile competente cu privire la debutul sau terminarea contractului de angajare a resortisanților din țări terțe.

4.4 Angajatorii care nu respectă interdicția de a angaja ilegal resortisanți rezidenți din țări terțe vor fi pedepsiți cu sancțiuni efective, proporționale și cu caracter disuasiv. Angajatorii sunt sancționați cu amendă pentru fiecare încălcare a dispozițiilor și cu obligația de a acoperi costurile de repatriere (angajatorul unui astfel de resortisant dintr-o țară terță trebuie să-i plătească acestuia salariul restant pentru munca depusă, precum și orice impozite rămase și contribuții la asistența socială). În conformitate cu articolul 10, în anumite împrejurări încălcarea dispozițiilor poate constitui o infracțiune, atunci când este comisă cu intenție.

4.5 De asemenea, statele membre vor introduce sancțiuni financiare (amenzi și cheltuielile de repatriere a resortisanților din țări terțe), precum și alte sancțiuni (excluderea temporară de la posibilitatea de a beneficia de prestări sau de ajutoare publice și de la proceduri de achiziții publice, recuperarea fondurilor UE deja acordate, închiderea temporară sau definitivă a instituțiilor). Sunt prevăzute, de asemenea, răspunderea persoanelor juridice și posibile sancțiuni împotriva acestora. Dispozițiile existente în statele membre în materia răspunderii persoanelor juridice pot fi menținute.

4.6 În cazul în care angajatorul este subcontractant, statele membre asigură că principalul contractant și subcontractantul au responsabilitate conjunctă și solidară la plata oricăror sancțiuni financiare și plăți restante.

4.7 Angajatorul trebuie să plătească toate contribuțiile și impozitele datorate către resortisantul din țara terță respectiv. În plus, statele membre trebuie să pună în practică mecanisme pentru a asigura că procedurile necesare recuperării salariului restant sunt declanșate automat, fără să mai fie nevoie ca resortisanții din țări terțe să introducă o cerere. Un raport de muncă se presupune că a durat cel puțin 6 luni, doar dacă angajatorul poate dovedi contrariul. Statele membre iau măsurile necesare

pentru a garanta că resortisanții din țări terțe angajați ilegal primesc toate plățile salariale care le revin, inclusiv în cazurile de retur voluntar sau forțat. În cazul în care a avut loc o infracțiune, resortisanții din țări terțe nu sunt repatriați până când nu au primit toate plățile salariale restante.

4.8 Statele membre trebuie să asigure că cel puțin 10 % din întreprinderile stabilite pe teritoriul lor pe an sunt supuse inspecțiilor vizând controlarea angajării resortisanților din țări terțe cu ședere ilegală. Alegerea întreprinderilor care trebuie să fie inspectate se bazează pe evaluarea riscului, care are în vedere factori cum ar fi sectorul în care o întreprindere este activă și orice antecedente penale.

4.9 Statele membre trebuie să transpună directiva în termen de doi ani de la data publicării în Jurnalul Oficial al UE.

5. Observații generale

5.1 Propunerea de directivă afectează două domenii diferite ale activității Comisiei, care, în punerea în aplicare a politicii de imigrare, sunt strâns legate: spațiul de libertate, securitate și justiție și politica socială și de ocupare a forței de muncă. Comitetul nu este împotriva ideii prevăzute în propunere, și anume aceea de a face presiuni atât asupra angajatorilor incorecți, cât și asupra organizațiilor ilegale care introduc în țară persoane care nu dețin documente. Comitetul susține propunerea deoarece promovează respectarea drepturilor omului.

5.2 Comitetul consideră că ar fi necesar ca instituțiile europene să aibă în vedere procesul de adoptare a deciziilor la nivelul instituțiilor UE și:

- să asigure că legislația în materia imigrației legale și ilegale care este în curs de elaborare este coerentă cu legislația UE existentă;
- să clarifice implicațiile și repercusiunile, atât pentru persoanele care migrează în interiorul UE, cât și pentru cele care migrează înspre UE din țări terțe;

Este necesar ca aceste aspecte delicate să fie bine clarificate, deoarece privesc nu numai securitatea, justiția și politica în domeniul concurenței, ci și drepturile omului, care, la rândul lor, afectează piața, cele patru libertăți și forța de muncă, atât din punct de vedere individual, cât și colectiv și, de asemenea, deoarece imigrația este necesară pentru UE. În avizele emise până acum, Comitetul a subliniat nevoia luării unor măsuri simultan, pentru a crea oportunități pentru imigrația legală și pentru a aborda cauzele imigrației fără forme legale.

5.3 Trebuie reglementate de urgență migrația și imigrația legale în interiorul și înspre UE. Restricțiile cu privire la migrație în statele membre au dus la probleme, au împiedicat libera circulație a lucrătorilor între unele state membre și au făcut ca unii resortisanți din țări terțe, precum și cetățeni UE, să fie angajați cu nerespectarea reglementărilor și să fie exploatați de angajatorii lor. Acțiunile de combatere a muncii nedecarate în UE și în fiecare stat membru în parte ar trebui să includă pe aceleași baze toate persoanele angajate în acest mod, indiferent dacă persoanele sunt cetățeni UE sau resortisanți din țări terțe. În consecință, Comitetul îndeamnă Comisia să examineze îndeaproape posibilitatea de a extinde baza legală a propunerii de

directivă, astfel încât să permită luarea de măsuri inclusiv împotriva muncii ilegale prestate de orice persoană care nu deține permisele sau documentele necesare.

5.4 Comitetul consideră că „factorul de atracție” pentru lucrătorii migranți la care se face referire în directivă — și pe care aceasta își propune să-l reducă — nu îl reprezintă posibilitatea însăși de a găsi un loc de muncă nedeclarat, ci mai curând posibilitatea găsirii unui loc de muncă în altă țară. De aceea, măsurile de simplificare a procedurilor de obținere a unui permis unic de ședere și muncă, fără îndoială, ar ajuta la reducerea factorului de atracție. Cu toate acestea, statele membre înseși ar trebui să contribuie la simplificarea procedurilor.

5.5 Angajatorii subliniază necesitatea de a combate munca ilegală și concurența neloială deoarece acei angajatori care angajează lucrători ilegal creează o concurență ilegală și neloială pentru ceilalți angajatori, care sunt cinstiți.

5.6 Cu toate că punerea în aplicare a directivei este de competența statelor membre, Comisia ar trebui să fie atenționată că aceasta nu va fi o sarcină ușoară, deoarece i) nu există suficiente organisme administrative de monitorizare, ii) există dificultăți în repartizarea sarcinilor între organismele respective, iii) numărul întreprinderilor care ar trebui monitorizate este foarte mare. Punctul forte al directivei ar trebui să-l constituie chiar punerea ei în aplicare.

5.7 Instituțiile europene ar trebui să utilizeze aceeași terminologie ca și terminologia utilizată de organizațiile internaționale și regionale sau cea utilizată în dreptul internațional și care, în consecință, este recunoscută pe plan internațional, așa cum sunt „fără forme legale” sau „lucrător migrant fără documente”, și nu „lucrători ilegali” sau „imigrație ilegală”. Termenul „imigrant ilegal” are conotații foarte negative. Directiva în discuție ar putea duce la exacerbara acestor noțiuni; ar putea da naștere la creșterea discriminării și xenofobiei față de toți lucrătorii migranți, care ar putea fi supuși la inspecții numai pe baza înfățișării lor.

5.8 În ciuda oricărui îndoeli cu privire la directiva propusă, Comitetul crede că ar trebui consolidate propunerile din directivă care ar putea aduce beneficii. Acestea sunt prezentate în capitolul „Observații speciale”.

6. Observații speciale

6.1 **Articolul 1** — Acest articol ar trebui să dea statelor membre care au luat deja măsuri de reglementare a imigrației posibilitatea de a menține măsurile naționale care sunt mai favorabile lucrătorilor.

6.2 **Articolul 2** — definițiile ar trebui modificate după cum urmează:

— la articolul 2 litera b) „angajare” se referă la exercitarea activităților **remunerate sau efectuate în condiții de dependență economică** pentru și sub coordonarea unei alte persoane;

— **agențiile de angajare temporară** ar trebui adăugate la definiția „angajatorului” de la articolul 2 litera e) și a „subcon-

tractantului” de la articolul 2 litera f), deoarece definiția existentă este neclară. Mulți lucrători din țări terțe sunt angajați de intermediari, care includ și agențiile.

6.3 **Articolul 4 alineatul (1) litera c)** — angajatorul ar trebui să păstreze copia permisului de ședere pentru o perioadă mai lungă decât durata angajării, având în vedere că în unele sectoare angajarea este, în general, pe termen scurt, iar angajatorul se schimbă adeseori.

6.4 Articolul 5

— În cazurile în care angajatorii i) și-au îndeplinit obligațiile cu privire la angajarea ilegală și ii) au verificat permisele de muncă și au păstrat copiile cerute și, ulterior, se dovedește că resortisantul dintr-o țară terță nu dispune de un permis de ședere valabil, angajatorii au totuși datoria de a plăti orice drepturi salariale restante și de a îndeplini celelalte cerințe stabilite la articolul 7 din directivă. Din acest motiv, la sfârșitul articolului ar trebui adăugate următoarele: „Aceasta nu afectează obligația pe care o au de a plăti toate drepturile salariale restante și de a îndeplini obligațiile stabilite la articolul 7”.

— Ar trebui adăugată o dispoziție care să prevadă că angajatorii au obligația de a respecta procedurile de angajare stabilite de statele membre. Este de presupus că angajatorii doar vor verifica permisele de ședere și vor ignora permisele de muncă, deși acestea sunt obligatorii în multe state membre. Astfel, angajarea fără forme legale a resortisanților din țări terțe ar putea să crească, în ciuda faptului că angajatorii respectă dispozițiile directivei.

6.5 Articolul 6

— La sancțiunile menționate la alineatul (2) litera a) ar trebui prevăzut ca sancțiunile financiare să fie suficient de mari ca să acopere orice câștig obținut de angajator în raport cu fiecare resortisant dintr-o țară terță angajat ilegal. Astfel, sancțiunea financiară s-ar adăuga la suma prevăzută pentru o persoană angajată ilegal și ar crește proporțional cu numărul resortisanților din țări terțe angajați ilegal. Este o diferență clară între câștigurile angajatorilor privați care angajează ilegal lucrători ca ajutor în casă sau la fermă și angajatorii care angajează ilegal trei, patru sau mai mulți lucrători în activități menite să aducă profit.

— Ar trebui prevăzută creșterea sancțiunii financiare pentru acei angajatori care continuă să angajeze ilegal resortisanți din țări terțe sau care recidivează. Această sancțiune ar trebui să sporească semnificativ de fiecare dată când se repetă sau se continuă o astfel de angajare, așa încât să constituie un factor de frânare.

— Nu ar fi realist să se aștepte ca angajatorii să acopere atât costurile repatrierii fiecărui resortisant dintr-o țară terță angajat ilegal, cât și sancțiunile financiare. De fapt, aceasta ar însemna trecerea către angajatori a răspunderii autorităților din domeniul imigrației din fiecare țară. Angajatorii ar trebui să suporte aceste costuri numai în cazul în care a fost comisă o infracțiune, conform articolului 10.

6.6 Articolul 7

- De asemenea, ar trebui prevăzut că obligația de plată ia naștere la data la care s-a formulat cererea de plată și nu la data la care cererea produce efecte.
- Drepturile lucrătorilor angajați pe bază de contract de muncă ar trebui să se aplice în continuare, indiferent dacă aceștia dețin sau nu un permis de ședere sau de muncă.
- În practică, ar putea apărea dificultăți la plata drepturilor salariale restante către un lucrător care s-a întors deja acasă; acest fapt ar trebui luat în considerare. Mai mult decât atât, este necesar să se asigure că salariul se plătește persoanei în cauză (și nu alteia).
- În plus, ar trebui clarificat că angajatorii au obligația de a calcula orice drepturi salariale restante în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative și/sau acordurile colective care se aplică în mod normal unui contract de muncă.

6.7 **Articolul 8** se referă la alte măsuri care urmează a fi adoptate de statele membre.

- Ar fi utilă introducerea unei liste obligatorii a acestor măsuri.
- Măsura prevăzută la litera (d), închiderea temporară sau definitivă a instituțiilor care au servit comiterii infracțiunii, pare nerealistă, în special deoarece ar putea afecta și lucrătorii angajați legal. La punerea în aplicare a acestei măsuri ar trebui consultați lucrătorii angajați în instituțiile respective și reprezentanții acestora.

6.8 **Articolul 9** definește răspunderea pentru plata sancțiunilor și a drepturilor salariale restante a contractanților principali și a oricăror contractanți intermediari. Aici ar fi utilă clarificarea situațiilor în care prevederea este aplicabilă sau nu. În unele sectoare unde există lungi lanțuri de subcontractanți, cum este industria autovehiculelor, ar fi dificil să răspundă solidar producătorii și contractanții care produc diverse piese în diverse locuri și țări. Comitetul consideră că principalii contractanți ar trebui să se poată asigura că nu vor fi astfel răspunzători, luându-și măsuri de precauție rezonabile.

6.9 Articolul 10

- Potrivit acestui articol, o încălcare a dispozițiilor constituie o infracțiune (conform articolului 3) atunci când este comisă „cu intenție”. Totuși, de vreme ce intenția este dificil de dovedit, o mai bună definiție a infracțiunii ar fi să se arate că angajatorul „a știut” sau „ar fi putut ști” de infracțiune.

- Cu privire la încălcarea prevăzută la alineatul (1) litera a), fiecare încălcare repetată a dispozițiilor articolului 3 ar trebui considerată infracțiune.

- În cazul unei încălcări considerate infracțiune cu intenție, astfel cum este descrisă la alineatul (1) litera a), este important să se aibă în vedere eventualitatea ca procedurile judiciare să fie de durată. Există riscul ca această dispoziție să nu fie aplicată deloc dacă statele membre hotărăsc ca stabilirea faptului dacă s-a comis o infracțiune să facă obiectul unei hotărâri judecătorești sau a unei autorități naționale, în termen de doi ani. Deoarece aceste proceduri pot dura mult timp și deoarece toate s-ar recurge la toate posibilitățile legale de utilizare a căilor de atac, este posibil ca dispoziția să nu fie pusă în aplicare deloc.

- În aplicarea dispozițiilor acestui articol în statele membre, trebuie prevăzută o separare clară a competențelor între organele administrative care impun sancțiuni și instanțele judecătorești competente, pentru a evita un eventual conflict de competențe.

6.10 Articolul 14

- Statelor membre ar trebui să li se ceară să pună în aplicare mecanisme eficiente care să asigure că procedurile pot fi aplicate rapid și fără cheltuieli semnificative.

- În același mod, statele membre ar trebui să garanteze că organismele în cauză vor furniza fără întârziere reprezentanților respectivi informații cu privire la lansarea procedurilor.

- La alineatul 3, ar fi utilă acordarea unui statut special nu numai resortisanților din țările terțe care sunt sau au fost supuși unor condiții de muncă abuzive și care cooperează în cadrul procedurilor penale împotriva angajatorului lor, ci și martorilor.

6.11 Articolul 15

Această dispoziție, care prevede că statele membre asigură ca cel puțin 10 % din întreprinderile stabilite pe teritoriul lor sunt supuse inspecțiilor anuale, merită salută. Cu toate acestea, eficiența directivei propuse va depinde de aplicarea efectivă a acestei dispoziții. În majoritatea statelor membre, pentru îndeplinirea ei vor fi necesare personal și resurse financiare suplimentare. Dacă acestea nu vor fi puse la dispoziție, astfel de obligații suplimentare vor da naștere, fără îndoială, la tratament inegal aplicat celor în cauză.

Bruxelles, 13 martie 2008

Președintele
Comitetului Economic și Social European
Dimitris DIMITRIADIS

ANEXĂ

la Avizul Comitetului Economic și Social European

Următoarele amendamente, care au întrunit cel puțin o pătrime din voturile exprimate, au fost respinse în dezbateră din sesiunea plenară (conform articolului 54 alineatul (3) din Regulamentul de procedură):

Punctul 1.7

Se modifică după cum urmează:

~~„Experiența internațională arată că modul cel mai eficace de combatere a fenomenului muncii nedeclarate este desfășurarea de acțiuni simultane și convergente. În consecință, pe lângă crearea de posibilități pentru migrația legală a lucrătorilor din sectoarele economiei cele mai solicitate de lucrătorii imigrați ilegal, este necesară realizarea unei campanii de informare și educare, menită să scoată în evidență consecințele muncii nedeclarate. În plus, politica de aplicare de sancțiuni împotriva angajatorilor ar trebui să aibă un caracter uniform, indiferent de naționalitatea angajatului nedeclarat. Prin urmare, directiva propusă ar trebui să facă parte dintr-un pachet mai amplu de să fie coordonată cu măsuri de combatere a fenomenului muncii nedeclarate — inclusiv în rândurile imigranților ilegali — nu să reprezinte instrumentul de bază, după cum a propus Comisia.”~~

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 64 Voturi împotriva: 101 Abțineri: 9

Punctul 5.3

Se modifică după cum urmează:

~~„Trebuie reglementate de urgență migrația și imigrația legale în interiorul și înspre UE. Restricțiile cu privire la migrație în statele membre au dus la probleme, au împiedicat libera circulație a lucrătorilor între unele state membre și au făcut ca unii resortisanți din țări terțe, precum și cetățeni UE, să fie angajați cu nerespectarea reglementărilor și să fie exploatați de angajatorii lor. Acțiunile de combatere a muncii nedeclarate în UE și în fiecare stat membru în parte ar trebui să includă pe aceleași baze toate persoanele angajate în acest mod, indiferent dacă persoanele sunt cetățeni UE sau resortisanți din țări terțe. În consecință, Comitetul îndeamnă Comisia să examineze îndeaproape posibilitatea de a extinde baza legală a propunerii de directivă, astfel încât să permită luarea de măsuri inclusiv împotriva muncii ilegale prestate de orice persoană care nu deține permisele sau documentele necesare. Sunt acum pe agenda Comisiei și a partenerilor sociali; în același timp, se discută și măsurile necesare pentru combaterea acestui fenomen negativ. Comitetul recomandă strânsa coordonare a măsurilor pentru eliminarea migrației ilegale și a celor pentru combaterea muncii nedeclarate.”~~

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 56 Voturi împotriva: 102 Abțineri: 10

Punctul 6.6

Se adaugă liniuțele subliniate:

„Articolul 7

- De asemenea, ar trebui prevăzut că obligația de plată ia naștere la data la care s-a formulat cererea de plată și nu la data la care cererea produce efecte.
- Drepturile lucrătorilor angajați pe bază de contract de muncă ar trebui să se aplice în continuare, indiferent dacă aceștia dețin sau nu un permis de ședere sau de muncă.
- În practică, ar putea apărea dificultăți la plata drepturilor salariale restante către un lucrător care s-a întors deja acasă; acest fapt ar trebui luat în considerare. Mai mult decât atât, este necesar să se asigure că salariul se plătește persoanei în cauză (și nu alteia).
- În plus, ar trebui clarificat că angajatorii au obligația de a calcula orice drepturi salariale restante în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative și/sau acordurile colective care se aplică în mod normal unui contract de muncă.
- În majoritatea statelor membre ale UE, lucrătorii trebuie să depună o plângere la organismele competente, pentru a se asigura de plata sumelor restante. Dispozițiile articolului 7 alineatul (2) litera a), conform cărora nu este nevoie ca resortisanții din țările terțe angajați ilegal să depună o plângere, pentru a declanșa procedurile necesare de efectuare a plății remunerațiilor restante, ar duce la o distincție nejustificată între acei resortisanți din țările terțe și alți cetățeni ai UE sau resortisanți din țările terțe angajați legal.
- Cu toate acestea, Comitetul acceptă faptul că statele membre pot oferi întreaga asistență necesară resortisanților ilegali din țări terțe, pentru a solicita orice sumă restantă cu titlu de remunerație, și că articolul ar trebui să conțină o garanție în acest sens.

- Comitetul consideră că prezumția de durată a raportului de muncă de șase luni (în acest caz), așa cum este prevăzut la articolul 7 alineatul (2) litera (b), ar putea avea un efect de stimulare a imigrării ilegale către UE, introducând o distincție nejustificată, în măsura în care aceasta îi pune pe lucrătorii ilegali într-o situație mult mai avantajoasă față de alți lucrători. În afară de aceasta, este evident o soluție neadecvată pentru raporturi de muncă pe termen scurt și foarte scurt (activități agricole sezoniere, de exemplu)."

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 59 Voturi împotriva: 111 Abțineri: 11

Punctul 6.8

Se adaugă textul:

„Articolul 9 definește răspunderea pentru plata sancțiunilor și a drepturilor salariale restante a contractanților principali și a oricăror contractanți intermediari. Aici ar fi utilă clarificarea situațiilor în care prevederea este aplicabilă sau nu. Contractantul principal și subcontractanții care nu folosesc direct resortisanți ilegali din țări terțe ar trebui să fie supuși în solidar sancțiunilor menționate la articolul 6 și articolul 7 numai în cazul în care se poate dovedi că știau că subcontractantul lor utiliza resortisanți ilegali din țări terțe. În unele sectoare unde există lungi lanțuri de subcontractanți, cum este industria autovehiculelor, ar fi dificil să răspundă solidar producătorii și contractanții care produc diverse piese în diverse locuri și țări. Acest lucru este valabil și în sectorul construcțiilor. Comitetul consideră că principalii contractanți ar trebui să se poată asigura că nu vor fi astfel răspunzători, luându-și măsuri de precauție rezonabile.”

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 57 Voturi împotriva: 106 Abțineri: 8

Punctul 6.9

Se modifică după cum urmează:

„Articolul 10

- Potrivit acestui articol, o încălcare a dispozițiilor constituie o infracțiune (conform articolului 3) atunci când este comisă cu intenție. ~~Totuși, de vreme ce intenția este dificil de dovedit, o mai bună definiție a infracțiunii ar fi să se arate că angajatorul «a știut» sau «ar fi putut ști» de infracțiune.~~
- Cu privire la încălcarea prevăzută la alineatul (1) litera a), fiecare încălcare repetată a dispozițiilor articolului 3 ar trebui considerată infracțiune.
- În cazul unei încălcări considerate infracțiune cu intenție, astfel cum este descrisă la alineatul (1) litera a), este important să se aibă în vedere eventualitatea ca procedurile judiciare să fie de durată. Există riscul ca această dispoziție să nu fie aplicată deloc dacă statele membre hotărăsc ca stabilirea faptului dacă s-a comis o infracțiune să facă obiectul unei hotărâri judecătorești sau a unei autorități naționale, în termen de doi ani. Deoarece aceste proceduri pot dura mult timp și deoarece toate s-ar recurge la toate posibilitățile legale de utilizare a căilor de atac, este posibil ca dispoziția să nu fie pusă în aplicare deloc.
- În aplicarea dispozițiilor acestui articol în statele membre, trebuie prevăzută o diviziune clară a competențelor între organele administrative care impun sancțiuni și instanțele judecătorești competente, pentru a evita posibilul conflict de competențe.”

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 66 Voturi împotriva: 100 Abțineri: 10

Punctul 6.11

Se modifică după cum urmează:

„Articolul 15

~~Această dispoziție, Eficacitatea dispoziției propuse, care prevede că statele membre asigură ca cel puțin 10 % din întreprinderile stabilite pe teritoriul lor sunt supuse inspecțiilor anual, merită salutăta. Cu toate acestea, eficiența directivei propuse va depinde de aplicarea efectivă a acestei dispoziții. Statele membre trebuie să aleagă ce întreprindere trebuie inspectată, pe baza unei analize de risc, ce ia în considerare, pe lângă alte criterii corespunzătoare, factori cum ar fi gradul de vulnerabilitate a sectorului cu privire la ocuparea resortisanților ilegali din țări terțe, sau dacă respectivele întreprinderi au deja antecedente în acest sens. Acest articol ar trebui să reflecte aceste criterii calitative și să prevadă că ar fi de dorit ca statele membre să asigure faptul că cel puțin 3 % din întreprinderile alese pe aceste criterii sunt inspectate anual. În majoritatea statelor membre, pentru îndeplinirea ei vor fi ar putea fi necesare personal și resurse financiare suplimentare. Dacă acestea nu vor fi puse la dispoziție. În absența acestui lucru, astfel de obligații suplimentare vor ar putea da naștere, fără îndoială, la tratamentul inegal aplicat resortisanților în cauză.”~~

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 65 Voturi împotriva: 105 Abțineri: 8